ก้าวแรก ครั้งที่ 100

ล้มแล้ว (ไง) ลุกขึ้นใหม่ (สิวะ)

sample

ชื่อหนังสือ : **ก้าวแรกครั้งที่ร้อย : ล้มแล้ว (ไง) ลุกขึ้นใหม่ (สิวะ)**
เรื่อง : **ปณัตกร ใจหมั่น**
เรียบเรียง : **ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์**

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์
พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2568

ราคา 285 บาท
ISBN 978-616-403-122-7

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
และฉบับเพิ่มเติม โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิ่ง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์เป็นลายลักษณ์อักษร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
ปณัตกร ใจหมั่น.
ก้าวแรกครั้งที่ร้อย : ล้มแล้ว (ไง) ลุกขึ้นใหม่ (สิวะ).-- กรุงเทพฯ : ฟรีมายด์, 2568.
224 หน้า.

1. การเงินส่วนบุคคล. 2. ความมั่นคงทางการเงิน. I. ชื่อเรื่อง.

332.024
ISBN 978-616-403-122-7

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษฎาพร ชุมสาย ณ อยุธยา
บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา
บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมนุท
พิสูจน์อักษร กองบรรณาธิการ
ออกแบบปก ณัฐนันท์ บวรทัตพิสุทธิ์
ศิลปกรรม ธนรัตน์ มุทาพร
เวกเตอร์ freepik

จัดทำโดย
บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิ่ง จำกัด
27/33 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120
โทรศัพท์ 0-2286-2414 โทรสาร 0-2286-2417
www.freemindbook.com freemindbook @freemindbook

พิมพ์ที่
บริษัท ทวีวัฒน์การพิมพ์ จำกัด
19, 21 ซอยอ่อนนุช 35 ถนนสุขุมวิท 77 แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250
โทรศัพท์ 0-2720-5014-8 โทรสาร 0-2720-5014 กด 1012

จัดจำหน่ายโดย
บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
โทรศัพท์ 0-2826-8000 โทรสาร 0-2826-8356-9
www.se-ed.com

sample

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกคนล้วนเคยมีช่วงเวลาที่ท้อแท้หรือหมดกำลังใจ บางครั้งเราพยายามเต็มที่แล้ว แต่ผลลัพธ์ก็ไม่ได้ออกมาตามที่หวัง จนทำให้รู้สึกว่า “หรือเราจะไม่เก่งพอ” และเมื่อสะสมหลายๆ ครั้งเข้าก็อาจถึงจุดที่อยากหยุดไม่อยากก้าวต่อไปอีกแล้ว

แต่จริงๆ แล้ว สิ่งที่เรียกว่า “ความสำเร็จ” ไม่ได้เกิดขึ้นจากก้าวแรกที่สมบูรณ์แบบ หากแต่มาจากการกล้าที่จะลุกขึ้นและเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง แม้ว่าจะพลาดหรือล้มไปกี่หนก็ตาม และนี่เองคือสิ่งที่ทำให้เราประทับใจในตัว **”คุณบาร์จ”** เจ้าของเพจ **”บาร์จเฉยๆ”**

เรามองเห็นในตัวเขาว่าเป็นคนที่ไม่กลัวการเริ่มต้นใหม่ ไม่ว่าจะล้มกี่ครั้งก็พร้อมจะลุกขึ้น และไม่เพียงแค่ลุกขึ้นเพื่อตัวเอง แต่ยังถ่ายทอดประสบการณ์ ความคิด และพลังใจนั้นออกมาให้ผู้คนรอบตัวได้รับไปด้วย ไม่ว่าจะผ่านข้อความสั้นๆ คลิปสั้นๆ หรือแม้กระทั่งการเล่าประสบการณ์ชีวิตจริงที่ทั้งสำเร็จและผิดพลาดปะปนกันไป

เมื่อได้รู้จักและพูดคุยกัน สำนักพิมพ์ฟรีมายด์จึงรู้สึกตรงกันทันทีว่าเรื่องราวและตัวตนของคุณบาร์จควรได้รับการถ่ายทอดออกมาในรูปแบบหนังสือเล่มหนึ่ง ที่ไม่ใช่เพียง “คู่มือการทำตามสูตรสำเร็จ” แต่เป็นเหมือนเพื่อนคู่คิดที่อยู่ข้างๆ คุณ คอยบอกเล่า เตือนใจ และผลักดันให้คุณกล้าที่จะ “เริ่มต้นอีกครั้ง” ด้วยความเชื่อมั่นในตัวเอง

หนังสือ “ก้าวแรกครั้งที่ร้อย” จึงไม่ใช่เพียงหนังสือ How-to ธรรมดา แต่เป็นเส้นทางชีวิตที่เต็มไปด้วยรสชาติทั้งสุขและทุกข์ ความผิดพลาดและความสำเร็จที่จริงแท้ ถ่ายทอดอย่างตรงไปตรงมา พร้อมด้วยมุมมองและเทคนิคที่จับต้องได้ เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นว่า ไม่มีใครที่ไม่เคยพลาดและไม่มีใครที่ไม่สามารถเริ่มต้นใหม่ได้

ชื่อหนังสือ **”ก้าวแรกครั้งที่ร้อย : ล้มแล้ว (ไง) ลุกขึ้นใหม่ (สิวะ)”** สะท้อนความจริงนี้อย่างชัดเจนที่สุด เพราะในชีวิตจริง เราอาจต้องเริ่มใหม่หลายครั้งกว่าจะถึงจุดหมาย แต่ทุกครั้งที่ล้ม ไม่ได้หมายความว่าจบเสมอไป หากแต่คือโอกาสใหม่ที่กำลังจะเริ่มขึ้น

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์ขอขอบคุณคุณบาร์จที่ไว้วางใจให้เราได้เป็นส่วนหนึ่งในการถ่ายทอดเรื่องราวครั้งนี้ และขอขอบคุณ โค้ชหนุ่ม – จักรพงษ์ เมษพันธุ์ (Money Coach) คุณโสภณ ศุภมั่งมี (Sopon’s Blog โสภณชวนอ่าน) อาจารย์อริน (Top 1%) คุณหนุ่ย – ณัฐพล ม่วงทำ (การตลาดวันละตอน) และคุณแน็ค – ศิวกร ปล้องใหม (Nack Siwakorn) ที่เขียนคำนิยมอันทรงคุณค่าให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ ก้าวแรกครั้งที่ร้อย จะเป็นเพื่อนร่วมทาง ที่คอยอยู่เคียงข้างผู้อ่านทุกคนในวันที่ท้อแท้ และจะช่วยเติมกำลังใจในวันที่คุณพร้อมจะเริ่มต้นใหม่เสมอ

แล้วเราจะก้าวไปด้วยกันครับ

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์

sample

คำนำผู้เขียน

“ล้มเหลว 100 ครั้ง
มาเพื่อเจอความสำเร็จ
สักครั้งเดียวในชีวิต”

ตั้งแต่เกิดจนจำความได้ ผมประสบปัญหาชีวิต ไม่เคยมีคำว่า “สบาย” ล้มลุกคลุกคลานมาตั้งแต่เด็กจนโต การเดินทางในชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ ยิ่งกว่าหนังหรือละคร แต่ถึงเนื้อหามันจะดูน้ำเน่าหรือเกินจริงมากแค่ไหน (เวลาเล่าให้คนอื่นฟัง) แต่สิ่งที่ผมมีติดตัวคือ “ความกล้า” กล้าที่ทำให้ตัวเองมีชีวิตที่ดีและไม่ยอมให้ตัวเองอยู่ในความลำบากไปตลอดชีวิต ผมหาทางที่จะหาเงินเพื่อใช้หนี้ ได้ลองลุยลงมือทำอะไรหลายๆ อย่าง ลองผิดลองถูกเยอะมาก เป็นนักมวยที่เจนสนาม แต่มักจะอยู่ฝั่งที่แพ้เสมอ

“แพ้” จนเข้าใจ

“ล้มเหลว” จนเรียนรู้

ในวันที่หลายคนคิดว่า *“เราไปต่อไม่ได้หรอก เรายอมแพ้ตั้งแต่ตรงนี้แล้วเดี๋ยวทุกอย่างมันก็จะดีขึ้นเอง”* ผมจะบอกเลยว่ามันไม่มีทางเป็นแบบนั้น เมื่อไรที่คุณยิ่งมีปัญหา ปัญหามันจะเพิ่มมากขึ้น แล้วคุณจะเกิดความเครียด ความทุกข์ ไม่รู้จบ มันคือ “ฝันร้ายที่ไม่อยากจะตื่นขึ้นมาใช้ชีวิตอีกเลย”

“แต่เดี๋ยวก่อน ชีวิตเกิดมาแค่ครั้งเดียว มึงจะไม่ยอมลองสู้หน่อยเหรอวะ” ประโยคนี้ที่ดังขึ้นในหัว ในระหว่างอีกไม่กี่อึดใจตรงหน้าคือพื้นโล่งๆ ที่พร้อมจะหยุดเราไว้ตลอดกาล

เอาสักหน่อยเถอะ ทำตัวใหญ่กว่าปัญหา หาหนทางที่จะลองหาเงินอีกครั้ง “ไม่ลองทำก็ไม่มีทางรู้” – “ออนไลน์มันไม่ใช่ทางเลือก แต่มันคือทางรอด” ทุเรียนทอด หนังสือ เสื้อผ้า รับเขียนงาน ฯลฯ ผมทำมาหมดแล้ว

แล้วผมก็มาตกตะกอนความคิดได้ว่า “ความสำเร็จ” มันมีอยู่ทุกที่ เราต้องวิ่งไปหามัน ไม่ใช่รอให้ใครมาหยิบยื่นให้

ก่อนจะอ่านเนื้อหาข้างใน ผมอยากให้คุณจำหัวข้อเหล่านี้ไว้

1. มีหลักการและการวางแผนที่ดี

2. ความขยัน ความพยายาม ความมุ่งมั่น

3. เข้าใจกลุ่มเป้าหมาย

4. เมื่อเราเข้าใจกลุ่มเป้าหมาย สิ่งสุดท้ายคือเราจะทำให้สินค้าเปลี่ยนเป็นคอนเทนต์ เข้าไปอยู่ในใจของเขา

4 ข้อนี้คือสิ่งที่ผมใช้มาตลอดชีวิต ถ้าคุณจำหัวข้อเหล่านี้ได้ ไม่ว่าคุณจะทำอะไร คุณจะทำมันได้ดี และประสบความสำเร็จในที่สุด

สุดท้ายนี้หนังสือเล่มนี้คือประสบการณ์ของคนคนหนึ่งที่ล้มมาหลายครั้ง แต่ไม่เคยหมดไฟจะใช้ชีวิตต่อ อ่อนแอได้ ร้องไห้ได้ เหนื่อยได้ บ่นกับชีวิตได้ “แต่ลืมอย่ากลับมาใช้ชีวิตด้วยนะ” เพราะมันคือสิ่งเดียวที่พิสูจน์ว่าเรากำลังมีค่าต่อตัวเองและคนที่รัก

ปณัตกร ใจหมั่น
(บาร์จเฉยๆ)

sample

คำนิยม

มีคนเคยบอกว่า “ก้าวแรกคือก้าวที่ยากที่สุด” แต่สิ่งที่หนังสือ **ก้าวแรกครั้งที่ร้อย** สะท้อนให้เราเห็นชัดคือ... แม้จะล้มกี่ครั้ง ก้าวแรกก็ยังรอให้เรากลับมาเริ่มใหม่ได้เสมอ

ชีวิตของ **“บาร์จเฉยๆ”** ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เขาผ่านทั้งจังหวะที่หัวใจพองโตเพราะได้ออกหนังสือเล่มแรกตอนเรียนมหาวิทยาลัย ผ่านความภูมิใจเล็กๆ จากการช่วยแม่ขายกับข้าวในตลาด ไปจนถึงวันที่เจ็บปวดที่สุด... เมื่อหนี้สิบล้านถาโถมเข้ามา แต่แทนที่จะหยุด เขากลับเลือก “เอาวะ” แล้วลุกขึ้นเดินใหม่อีกครั้ง

สิ่งที่ทำให้ผมอินกับหนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่แค่เรื่องเล่าที่ชวนตื้นตัน แต่เป็นรายละเอียดเล็กๆ ที่หลายคนอาจมองข้ามไป – อย่างเรื่องการเร่ขายอาหารกับแม่ และเก็บออมเงินที่ได้จนซื้อคอมพิวเตอร์เครื่องแรกได้ตั้งแต่ยังเรียนอยู่ชั้นประถม สิ่งเหล่านี้กลายเป็นรากฐานของ “วินัย” และ “ใจสู้” ที่ต่อมา มันคือทักษะติดตัวที่พาเขาผ่านพายุชีวิตครั้งใหญ่ไปได้จริง

หรืออย่างเรื่อง “กฎ 1% ต่อวัน” ที่แค่พัฒนาตัวเองวันละนิด แต่ทำอย่างต่อเนื่อง ผลลัพธ์ที่ได้อาจยิ่งใหญ่กว่าที่คิดไว้มาก

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้ยื่นสูตรสำเร็จ แต่ยื่น “ไฟฉายเล็กๆ” ให้คุณกล้าที่จะก้าวต่อ แม้เส้นทางจะมืด แม้จะไม่แน่ใจว่าจะไปถึงไหน แต่ตราบใดที่ยังไม่หยุดก้าว คุณก็ยังมีสิทธิ์เปลี่ยนอนาคตของตัวเอง

สำหรับผม ก้าวแรกครั้งที่ร้อย คือบันทึกของคนธรรมดาที่ไม่ยอมแพ้ และเพราะมันเป็น “เรื่องจริง” ที่เต็มไปด้วยรอยแผล ความพยายาม และหัวใจที่ไม่ยอมสยบต่อโชคชะตา หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเหมือนกระจกที่สะท้อนให้เราเห็นว่า... ในตัวเราก็มีเมล็ดพันธุ์ของคำว่า “เอาวะ” อยู่เหมือนกัน รอแค่วันที่เราจะเลือกใช้มัน

ถ้าคุณกำลังลังเลหรือกลัวการเริ่มต้นใหม่ ผมอยากชวนให้เปิดหนังสือเล่มนี้ แล้วคุณจะพบว่า “ก้าวแรก (ครั้งต่อไป) ของคุณ” อาจเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตก็ได้

โค้ชหนุ่ม - จักรพงษ์ เมษพันธุ์
Money Coach

sample

คำนิยม

สิ่งที่ทำให้หนังสือเล่มนี้โดดเด่น ไม่ใช่เพียงเรื่องเล่าชีวิตที่พลิกผันจาก “เด็กติดเกม – ลูกแม่ค้า – วิศวกร – นักเขียน – คอนเทนต์ครีเอเตอร์” เท่านั้น แต่คือความจริงใจที่บาร์จกล้าถ่ายทอดทุกด้านของชีวิต ตั้งแต่ความสำเร็จเล็กๆ ไปจนถึงความล้มเหลวที่เจ็บปวดอย่างหนี้สิบล้านบาท

เรื่องราวที่ไม่เคลือบน้ำตาล ไม่พยายามทำให้ชีวิตดูเพอร์เฟกต์ แต่มันบอกเราตรงๆ ว่า การเริ่มต้นใหม่ครั้งที่ 2, ครั้งที่ 10 หรือแม้แต่ครั้งที่ 100 ก็ยังเป็น “ก้าวแรก” ได้เสมอ

ตลอดการอ่าน เราจะได้เห็นภาพการเดินทางของ “บาร์จเฉยๆ” ที่ไม่ต่างจากเพื่อนร่วมทางคนหนึ่งที่นั่งเล่าเรื่องให้ฟังข้างกองไฟ เรื่องเล่าไม่ได้ยิ่งใหญ่หวือหวาเหมือนนักธุรกิจพันล้าน แต่กลับทำให้เราพยักหน้ายิ้ม นิ่งเงียบ และน้ำตาซึมไปพร้อมกับมัน เพราะมันสะท้อนชีวิตเราอย่างตรงไปตรงมา

ความฝันที่เคยถูกปรามาส ความพยายามเล็กๆ ที่สะสมจนกลายเป็นผลงาน ความผิดพลาดที่อยากลบแต่ก็ต้องอยู่กับมันให้ได้

ความงดงามของหนังสือเล่มนี้อยู่ตรงที่มันไม่พยายามบอกผู้อ่านว่า “คุณต้องทำตามสูตรนี้แล้วจะสำเร็จ” แต่พาเราไปเห็นว่าในชีวิตจริงจะมีสิ่งที่คาดไม่ถึงเกิดขึ้นเสมอ สิ่งที่เราทำได้คือการกล้าก้าวออกไป แม้จะไม่มั่นใจ แม้จะเต็มไปด้วยความกลัว และแม้จะรู้ว่าอาจล้มอีกครั้ง

แต่ก็ยังกล้าลองใหม่

ผมชอบประโยคหนึ่งที่ผู้เขียนย้ำไว้ว่า “ก้าวแรกคือก้าวที่ยากที่สุดเสมอ” และสิ่งที่ทำให้เราผ่านมันไปได้ไม่ใช่ความกล้าหาญอันยิ่งใหญ่ แต่เป็นเมล็ดพันธุ์เล็กๆ ของคำว่า “เอาวะ” ที่ซ่อนอยู่ในใจของเราทุกคน

หนังสือเล่มนี้จึงไม่ได้เป็นแค่บันทึกการเดินทางของคนคนหนึ่ง แต่เป็นเหมือนกระจกสะท้อนให้เราเห็นว่า ในตัวเราก็มีเมล็ดพันธุ์แบบเดียวกัน เพียงรอวันที่จะงอกเงยออกมาเท่านั้น

อีกสิ่งหนึ่งที่ผมประทับใจ คือวิธีที่บาร์จเล่าถึง “ความสำเร็จเล็กๆ” ที่หลายครั้งเรามองข้าม เช่น การตื่นขึ้นมาเก็บที่นอน การช่วยแม่ขายกับข้าว การเก็บหอมรอมริบซื้อคอมพิวเตอร์เครื่องแรก หรือแม้แต่การมีพื้นที่ปลอดภัยเล็กๆ อย่างเพจ “บาร์จเฉยๆ” ที่กลายเป็นที่พักใจให้คนนับล้าน สิ่งเหล่านี้ตอกย้ำว่าความสำเร็จไม่ได้เริ่มจากเวทีใหญ่หรือเงินก้อนโต แต่มาจากความต่อเนื่อง วินัย และความเชื่อเล็กๆ ที่เรายึดไว้

สำหรับผม หนังสือเล่มนี้เหมือนคู่มือเดินทางที่ไม่ได้แจกแผนที่ตายตัว แต่ให้ไฟฉายเล็กๆ กระบอกหนึ่ง เพื่อให้เรากล้าก้าวไปบนเส้นทางของตัวเอง แม้จะมืด แม้จะไม่รู้ปลายทาง แต่ก็พอมีแสงนำทางให้ไม่หลงลืมว่า ตราบใดที่เรายัง “ก้าว” อยู่ ชีวิตก็ยังมีโอกาสเริ่มใหม่เสมอ

sample

คำนิยม

ผมรู้จัก “บาร์จเฉยๆ” มาตั้งแต่วันที่ชื่อของเขาเริ่มปรากฏอยู่บนโลกออนไลน์ ด้วยน้ำเสียงตรงไปตรงมาและมุมมองที่ไม่เหมือนใคร จนได้มีโอกาสพูดคุยกันจริงๆ และยิ่งได้ติดตามเส้นทางชีวิตของเขามาตลอด สิ่งที่ผมสัมผัสได้ชัดเจนที่สุดคือ เขาเป็นคนที่ “ล้มแล้วลุก” ซ้ำแล้วซ้ำเล่า และทุกครั้งที่ลุกขึ้นมา เขาจะก้าวไปได้ไกลกว่าเดิมเสมอ

หนังสือ **“ก้าวแรกครั้งที่ร้อย”** เล่มนี้ ไม่ได้บอกเล่าเพียงความสำเร็จ แต่บันทึกทุกก้าวที่เต็มไปด้วยรอยแผล ความผิดพลาด และการเริ่มต้นใหม่ ซึ่งคือสิ่งที่คนทำธุรกิจและคนธรรมดาทุกคนต่างต้องเจอ มันคือหนังสือที่กลั่นออกมาจากการลงมือทำจริง ไม่ใช่การท่องตำรา

สิ่งที่คุณจะได้จากเล่มนี้ ไม่ใช่เพียง “วิธีทำ” แต่คือ “พลังใจ” ที่จะทำให้คุณกล้าก้าวแรก แม้จะเป็นครั้งที่ร้อยก็ตาม เพราะบาร์จได้พิสูจน์แล้วว่า ต่อให้ชีวิตพาเราล้มซ้ำกี่ครั้ง ก้าวเล็กๆ ที่เรากล้าเดินต่อไป คือก้าวที่เปลี่ยนอนาคตได้จริง

หากคุณกำลังรอเวลาอันเหมาะสมในการเริ่มต้น ขอให้หนังสือเล่มนี้เป็นเสียงกระซิบที่บอกคุณว่า... เวลาที่ดีที่สุดคือ “ตอนนี้”

อริน

Top 1% - ท็อปวันเปอร์เซ็นต์

ajarnarin.official (Top 1% - อาจารย์อริน)

ถ้าคุณกำลังลังเล กลัวการเริ่มต้นใหม่ หรือรู้สึกว่าชีวิตเดินทางผิดมาหลายครั้ง **“ก้าวแรกครั้งที่ร้อย”** จะทำให้คุณเห็นว่า ความพ่ายแพ้ไม่ใช่จุดจบ แต่คือจุดเริ่มต้นของบทใหม่ และทุกครั้งที่คุณลุกขึ้นก้าว คุณไม่ได้ก้าวเพียงลำพัง คุณจะมี “บาร์จเฉยๆ” เป็นเพื่อนร่วมทางคอยย้ำเตือนคุณว่า เราทุกคนผ่านมันไปได้

โสภณ ศุภมั่งมี

นักเขียน และคอลัมนิสต์

sample

คำนิยม

ถ้าพูดถึงความสู้ชีวิต ผมคิดว่าบาร์จ เจ้าของเพจ **"บาร์จเฉยๆ"** คงไม่น้อยหน้าใคร จากคนที่ต้นทุนเป็นศูนย์ เอาจริงๆ เข้าขั้นติดลบมีหนี้หลักล้าน สามารถพลิกชีวิตล้างหนี้จนประสบความสำเร็จมากมาย ผมคิดว่าเขาเป็นตัวจริงยิ่งกว่าบรรดาโค้ชทั้งหลายที่รวยได้จากการขายคอร์ส แต่บาร์จไม่ เพราะเขารวยได้จากการขายของ

บาร์จเป็นคนแรกๆ ที่ทุ่มเททำ Affiliate Marketing ได้จริงจังมาก มากจนสามารถล้างหนี้ให้ตัวเองแล้วซื้อที่ดิน ซื้อรางวัลให้ชีวิตได้มากมาย เบื้องหน้าปัจจุบันที่คนดูว่าทุกอย่างดูง่ายสำหรับบาร์จ ใครจะรู้ว่าเบื้องหลังเขาผ่านการก้าวเท้าลองทำอะไรใหม่เป็นประจำ แล้วก็ล้มเป็นประจำ แต่สำคัญคือลุกขึ้นมาก้าวต่อไปได้อย่างมั่นคงเป็นประจำเช่นกัน

ถ้าใครกำลังมองหาหนังสือที่เขียนจากคนธรรมดาเหมือนตัวเอง แต่กลับประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ผมว่าหนังสือ **"ก้าวแรกครั้งที่ร้อย"** ของบาร์จเล่มนี้จะตอบชีวิตคุณมากครับ

เพราะคนธรรมดาอย่างบาร์จ ที่มีพลังใจ และความพยายามไม่ธรรมดาสามารถพลิกชีวิตได้ ผมก็เชื่อว่าคนธรรมดาอย่างเราส่วนใหญ่ก็สามารถทำได้ แค่ต้องมีความอดทนมุ่งมั่นต่อเป้าหมายที่อยากไปให้ถึง

แล้ววันนั้นคุณจะได้เป็นอีกคนหนึ่งที่ถ่ายทอดเส้นทางของคนธรรมดา สู่เป้าหมายของชีวิตที่ประสบความสำเร็จอย่างใจหวังอย่างบาร์จคนนี้ เจ้าของเพจ "บาร์จเฉยๆ" ผู้เริ่มต้นก้าวแรกเป็นร้อยครั้ง และผมเชื่อว่าก็จะไปถึงพัน หมื่น หรือแสนครั้ง ไม่มีวันหยุดก้าวแรกเพื่อเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ แน่นอน

หนุ่ย - ณัฐพล ม่วงทำ
เจ้าของ การตลาดวันละตอน
ที่ปรึกษาด้านการตลาดที่ชอบใส่กางเกงขาสั้น
รองเท้าแตะไปประชุมกับผู้บริหารครับ

sample

คำนิยม

“คนมันจะเอา เขาก็จะหาทางเอาจนได้ ส่วนคนที่เอาแต่คิดแต่ไม่ลงมือทำ ก็จะเอาแต่คิดอยู่อย่างนั้น” และ**บาร์จเฉยๆ** เป็นคนที่ “หาทางเอาจนได้” ไม่ว่าจะเจออะไรในชีวิตก็ตาม

ผมรู้จักพี่บาร์จครั้งแรกในงานอีเวนต์ ก่อนหน้านี้เราติดตามกันและกันทางช่องทางออนไลน์ พอมีโอกาสได้รู้จักกัน ก็เลยได้พูดคุยและร่วมงานกันหลายครั้ง สิ่งที่สัมผัสได้เลยก็คือ ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่เก่งมากๆ ในการหาทางไปต่อในชีวิต

ในขณะที่คนอื่นพยายามหาแผนที่ดีที่สุด วิเคราะห์ คิดกลยุทธ์ แนวทาง ไปหาเรียนตำรามากมายเพื่อที่จะเริ่มโปรเจกต์ใหม่ แต่สุดท้ายก็วนเวียนอยู่ที่เดิมไม่ได้ไปไหนสักที สิ่งที่พี่บาร์จทำได้ดีเลยคือการ**ทำไปก่อน และพัฒนาเรื่อยๆ** ซึ่งเป็นหนึ่งในทักษะที่ดีมากที่ทุกคนควรจะเรียนรู้ไว้

เมื่อคุณได้อ่านหนังสือเล่มนี้ คุณจะเข้าใจเลยว่าผมหมายถึงอะไร

เราไม่ต้องเป็น “อัจฉริยะ” ถึงจะทำอะไรขึ้นมาให้ประสบความสำเร็จได้ เพียงแค่เราเชื่อมั่นในตัวเองอย่างสุดหัวใจ ไม่ล้มเลิกในการมองหาโอกาส และสะสมความพยายามเล็กๆ น้อยๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อมาขัดเกลาตัวเองให้เติบโตขึ้นเรื่อยๆ ก็สามารถไปถึงเป้าหมายได้เหมือนกัน

พี่บาร์จได้เล่าเรื่องราวของเส้นทางตัวเองไว้ในเล่มนี้แบบไม่พยายามทำให้สวยหรู แต่เป็นร่องรอยจากเรื่องราวของคนที่ “ล้มแล้วลุกขึ้นใหม่” นับครั้งไม่ถ้วน ในทุกก้าวของการใช้ชีวิต สายตาต้องมองหาโอกาสอยู่เสมอ และไม่ว่าพยายามจะลุกขึ้นมาเดินก้าวแรกอีกกี่ร้อยครั้ง เขาก็ยังก้าวต่อไปได้

เรื่องราวในเล่มนี้จะเป็นแรงใจในการต่อสู้ได้ดี ในวันที่เรารู้สึกว่ากำลังเจอช่วงชีวิตที่ไม่ง่าย และสำหรับใครที่ยังลังเลในการเริ่มต้นใหม่ หนังสือเล่มนี้จะทำให้คุณเห็นว่าคุณควรเลิกคาดหวังว่าทุกอย่างมันจะออกมาเพอร์เฟกต์ แต่ขอให้เชื่อมั่นในตัวเองว่าจะลุกขึ้นก้าวใหม่ได้เรื่อยๆ เท่านั้นพอ

แน็ค - ศิวกร ปล้องใหม
เจ้าของช่อง Nack Siwakorn

sample

สารบัญ

อารัมภบท **22**

แนะนำตัวเพื่อนร่วมทาง “บาร์จเฉยๆ”

Path หาเงิน (ใช้จ่าย) **28**

- ▶ เส้นทางนักเขียน 30
- ▶ เส้นทางลูกแม่ค้า 40
- ▶ เส้นทางไอ้เด็กติดเกม (1) 52
- ▶ เส้นทางไอ้เด็กติดเกม (2) 60
- ▶ เส้นทางคอนเทนต์ครีเอเตอร์ (1) 70
- ▶ เส้นทางคอนเทนต์ครีเอเตอร์ (2) 80
- ▶ เส้นทางคอนเทนต์ครีเอเตอร์ (3) 90
- ▶ เส้นทางพ่อค้า 106
- ▶ *ระหว่างทาง* – เส้นทางบ่มเพาะอีโก้ 116

Path หาเงิน (ใช้หนี้) และเรียนรู้ชีวิต **126**

- ▶ เส้นทางนักลงทุน 128
  (หลงเข้าไปอยู่ในวงแชร์ลูกโซ่)
- ▶ เส้นทางใช้หนี้ 138
  (2 ปี เคลียร์หนี้ 10 ล้าน)
- ▶ เส้นทางที่พึ่งทางใจ (1) 148
- ▶ เส้นทางที่พึ่งทางใจ (2) 160
- ▶ *ระหว่างทาง* – เส้นทางใหม่ โอกาสใหม่ 170
- ▶ *ระหว่างทาง* – เส้นทาง (ไม่) ปกติ 178
- ▶ *ระหว่างทาง* – เรียนรู้กฎแห่งการกระทำ 186

Path หาเงิน (ใช้ชีวิต) **192**

- ▶ กลับสู่เส้นทาง (หาเงิน) ปกติ 194
- ▶ *ระหว่างทาง* – เส้นทางที่ปรึกษา 206

บทส่งท้าย **214**

เส้นทางที่ไม่อาจย้อนกลับ
แต่ว่ายังมีทางให้ได้ไปต่อ

ประวัติ “บาร์จเฉยๆ” **222**

sample

“จักรวาล
มันคงเลือกแล้วแหละ
ว่าให้เราอยู่...

อยู่เพื่อเรียนรู้
อยู่เพื่อแก้ไข
อยู่เพื่อสร้างบทเรียนอะไรบางอย่าง

เพื่อส่งต่อบอกให้ทุกคนรู้ว่า
ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น
ไม่ว่ามันจะเลวร้าย หนักหน่วง รุนแรงแค่ไหน
แต่เราจะผ่านมันไปได้
*ขอเพียงแค่เรา ‘**ยังอยู่**’”*

- บาร์จเฉยๆ -

sample

อารัมภบท

แนะนำตัวเพื่อนร่วมทาง “บาร์จเฉยๆ”

A journey of a thousand miles begins with a single step.

ทุกการเดินทางเริ่มต้นที่ก้าวแรกเสมอ...

และใช่ครับ อย่างที่ใครหลายๆ คนรู้กัน (หลังจากที่เราใช้ชีวิตมากันสักช่วงเวลาหนึ่ง) ว่าความยากลำบากของแต่ละการเดินทางก็คือก้าวแรกที่ว่านั้นนั่นเอง

ก้าวแรกคือก้าวที่ยากที่สุดเสมอ

มีคนเป็นล้านคนที่ไม่อาจเริ่มต้นสิ่งใหม่ๆ ได้ ทั้งที่ใจปรารถนา

เหตุผลนั้นผมคิดว่ามีเพียงเหตุผลเดียว คือเพราะยังมีความกล้าไม่มากพอที่จะ **“ก้าว”** แค่นั้นเอง

แน่นอนว่าผมเองก็มีช่วงเวลาเช่นนั้นเช่นกัน

เพราะผมเองก็เป็นปุถุชนมนุษย์ธรรมดาๆ คนหนึ่งที่เคยทำงานหาเช้ากินค่ำ (และหลายคราวก็สลับไปหาค่ำแล้วไปกินเช้าแทน ตามประสาหนุ่มวิศวะควงกะควงเวร) หาได้เป็นยอดมนุษย์ซูเปอร์แมนแต่อย่างใด

มีความลังเล หวาดหวั่น ไม่มั่นใจ

sample

แต่ในความไม่กล้า มันก็มีความ **"เอาวะ"** แฝงอยู่ในนั้น ซึ่งผมเชื่อว่าเราต่างมีเมล็ดพันธุ์ "เอาวะ" ฝังซ่อนไว้อยู่ในตัวกันทุกคน อยู่ที่ว่าเมล็ดพันธุ์เม็ดนั้นจะมีโอกาสได้เติบโตหรือฟีบฝ่อไปเสียก่อน

สุดท้ายแล้ว เมื่อถามตัวเองเป็นรอบที่ล้านสี่ว่า **ถ้าไม่ทำแล้วจะเสียดายไหม** คำตอบยังคงเป็นคำว่าเสียดาย

ผมก็ตัดสินใจ "เริ่มต้นก้าวแรก" ได้สักที

ลองดูกันสักตั้ง หากผิดพลาดก็ยังถอยกลับไปยืนจุดที่จากมา

สำหรับผมแล้ว ผมไม่เห็นว่ามันจะมีอะไรเสียหาย

และการตัดสินใจครั้งนั้น ก็ทำให้ผมมีวันนี้

- หาเงินก้อนแรกจากการเขียนหนังสือตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย
- ผันตัวจากวิศวกร งานประจำแสนมั่นคงสู่การเป็นนักเขียนที่ใครก็ตราหน้าว่าไส้แห้ง
- ขยับขยายไปเป็นคอนเทนต์ครีเอเตอร์ ต่อยอดไปสู่การทำ Affiliate Marketing
- เก็บเล็กผสมน้อย พอมีเงินมากพอก็ลงทุนทำธุรกิจ
- ทว่ายังไม่ทันได้สัมผัสความมั่งคั่งมั่นคง ก็ดันล้มพังครืนจากพอมีเงินกลายเป็นมีหนี้หลักสิบล้าน

และนั่นทำให้ผมต้องเริ่มต้นก้าวแรกใหม่อีกครั้งและอีกครั้ง

กว่าจะมี **"บาร์จเฉยๆ"** ในวันนี้ได้

กว่าจะเดินทางมาถึงหลักไมล์ ณ ปัจจุบันขณะนี้ได้

ไม่รู้เหมือนกันว่าผมเริ่ม **"ก้าวแรก"** ไปทั้งหมดกี่พันครั้ง

sample

เรื่องราวชีวิตผมอาจไม่ใช่เรื่องที่หวือหวา ตื่นเต้น น่าสนใจ

แต่สำหรับผม ผมคิดว่ามันเต็มไปด้วยเรื่องราวที่ **"ประทับ"** อยู่ใน **"ใจ"** ซึ่งผมเชื่ออยู่ลึกๆ ว่า เรื่องราวของผมจะช่วยเป็นเพื่อนร่วมทางให้คุณระหว่างการเดินทางของคุณได้

ผมไม่ริอ่านเป็นไกด์นำทาง เพราะผมเองก็ไม่ใช่กูรูผู้รอบรู้สรรพสิ่งที่จะชี้นำให้คุณได้พบหมุดหมายปลายทางที่ต้องการได้

แต่ในสิ่งที่ผมเคยพานพบ เคยประสบ ผมยินดีที่จะแบ่งปันด้วยใจจริง และผมเชื่อว่าคุณจะได้เห็น ได้สัมผัส กับบรรยากาศ ความรู้สึกรายทาง ไม่ต่างจากผม

แม้รายละเอียดของคุณกับผมจะต่างกัน แต่ในแง่ความเป็นมนุษย์ที่มีชีวิต จิตใจ ความรู้สึก เราต่างผ่านเรื่องราวเหล่านี้มาเช่นกัน

sample

มาเริ่มต้นก้าวแรกไปสู่ความสำเร็จที่วางไว้ไปด้วยกันครับ

ผม **"บาร์จเฉยๆ"** จะเป็นเพื่อนร่วมทางที่ดีของคุณเอง

sample

Path

หาเงิน

(ใช้จ่าย)

sample

เส้นทางนักเขียน

The more you give, the more you get.

sample

“If you really look closely, most overnight successes took a long time.”

– Steve Jobs –

“ถ้าคุณดูให้ดี ความสำเร็จที่ดูเหมือน จะเกิดขึ้นชั่วข้ามคืน มักใช้เวลานานกว่าที่คิด”

– สตีฟ จ็อบส์ –

“ไม่ต้องเริ่มจากอะไรที่ยิ่งใหญ่หรอกครับ
เริ่มจากสิ่งเล็กๆ แล้วทำมันอย่างสม่ำเสมอ
ผมเชื่อว่าวันหนึ่งมันจะงอกเงย
และคุณจะได้ชื่นชมกับผลลัพธ์ที่ทุ่มเทตลอดมา”

ผมไม่เคยคิดฝันมาก่อนเลยว่า การเล่นโซเชียลมีเดียในแพลตฟอร์มสุดฮิตเมื่อ 15 ปีก่อนของพี่มาร์ค ซักเกอร์เบิร์ก จะกลายมาเป็นความสำเร็จที่ 1 ของชีวิต

ผมหาเงินได้จากงานเขียนหนังสือ **“(ไม่ได้) รอนะ”** ซึ่งสารตั้งต้นนั้นคือถ้อยความเยียวยาหัวใจ ความรู้สึก ให้กำลังใจ ฮีลใจ ที่ผมเขียนในแฟนเพจเฟซบุ๊กของผมและทำการรวบรวม เรียบเรียงขึ้นมา และทำให้ชื่อ **“บาร์จเฉยๆ”** อยู่ในพื้นที่ที่ผู้คนสามารถจับต้องได้ เขยิบตัวตนจากโลกออนไลน์ออกสู่โลกออฟไลน์อย่างหน้าร้านหนังสือ และบูทหนังสือในงานมหกรรมหนังสือระดับชาติ

ซึ่งขอสารภาพด้วยความสัตย์จริงเลยครับว่าผมไม่เคยคิดว่างานเขียนของผม (หรือแม้แต่ตัวผมเอง) จะไปปรากฏในงาน “ระดับชาติ” ไม่ว่าจะรูปแบบใดมาก่อน

และด้วยความที่เป็นงานที่ได้ทั้งเงินและมีพื้นที่ให้ตัวตน (แบบจับต้องสัมผัสได้) ได้ปรากฏโฉมบนโลกออฟไลน์ ผมเลยขอติดป้ายความสำเร็จที่ 1 ไว้ให้แก่สิ่งนี้ เพราะมันทำให้ผมตระหนักถึงคุณค่าในตัวเองได้อย่างเป็นที่ประจักษ์ และทำให้ผมเริ่มที่จะกลับมามองตัวเองอย่างจริงจัง

อ้อ... แต่ความสำเร็จนี้ไม่ได้เกิดขึ้นในชั่วเวลาพริบตาหรือดีดนิ้วนะครับ ผมไม่ได้แจ้งเกิดจากกระแสไวรัลที่ดังฮิตในชั่วข้ามคืนแล้วกลืนหายไปเมื่อเริ่มวันใหม่ ความสำเร็จครั้งนี้ของผมใช้เวลาเดินทางเนิ่นนานกว่านั้นเยอะ

ผมเริ่มเล่นเฟซบุ๊กเมื่อตอนยังละอ่อน (สัก 15 หยกๆ ยังไม่เข้า 16 เลยด้วยซ้ำ) เปิดเพจส่วนตัวตอนราวๆ เข้ามหาวิทยาลัยปี 1 รวบรวมผลงานเป็นต้นฉบับทำหนังสือเพื่อวางขายตอนเรียนมหาวิทยาลัยปี 3 นับเวลารวมคร่าวๆ ก็ต้องมีเกือบ 2,190 วัน กว่าเมล็ดพันธุ์ที่ผมได้มาตอนไหนก็ไม่รู้ และหย่อนไว้ (ตอนไหนก็ไม่รู้อีกเช่นกัน) จะเติบโตและผลิดอกออกผลครั้งแรกให้ชื่นชม

กว่าผลงานหนังสือเล่มแรกของผมจะคลอดออกมาได้ ผ่านเรื่องราวผ่านประสบการณ์ (และความชอกช้ำ) มาไม่น้อย

สำหรับคนที่ไม่รู้จักผม ไม่เคยเสพคอนเทนต์หรือเคยได้ยิน เคยเห็นเพจ “บาร์จเฉยๆ” มาก่อน ผมขอแนะนำตัว (ตน) สักนิดนะครับ เพจของผมไม่ได้เขียนขายแค่คำคมเท่ๆ หรือขายข้อความให้กำลังใจผิวๆ

แต่ความเป็นเพจ “บาร์จเฉยๆ” คือพื้นที่เปิดกว้าง คือคอมมิวนิตี ที่เปิดให้ผมและคุณๆ ทั้งหลาย มาร่วมจอย ร่วมแจม แลกเปลี่ยน ประสบการณ์ ทั้งสนุก สุข ทุกข์ เหงา เศร้า เป็นพื้นที่ที่พร้อมจะรับฟัง และปลอบประโลม เสมือนเพื่อนฮีลใจไปด้วยกันผ่านตัวอักษร

ทุกถ้อยความ ผมถ่ายทอดด้วยความจริงใจ ตั้งใจจะส่งมอบไปให้ถึงปลายทาง... ถึงใครสักคนหนึ่ง ณ อีกฟากฝั่ง พันหมื่นข้อความ เพื่อบอกให้เขารู้ว่า **บนโลกที่กว้างใหญ่และอาจจะดูเดียวดาย ในความรู้สึกของเขา ยังมีพื้นที่นี้คอยต้อนรับอยู่เสมอ** พื้นที่ฮีลใจ ฮีลความรู้สึก ที่คุณสามารถแวะเวียนมาพัก – ผ่อน – หย่อนหัวใจ และชาร์จพลังได้เสมอแบบฟรีๆ

จุดตั้งต้นของเพจนี้ ผมทำด้วยใจ ทำด้วยความปรารถนา ไม่ได้คิด หรือวางแผนไว้ว่ามันจะสร้างเงิน สร้างอาชีพ หรือต่อยอดมาเป็นสิ่งใด เลย ผมตั้งใจให้มันเป็นพื้นที่ปลอดภัยสำหรับใครก็ได้ที่แวะเวียนผ่านมา เท่านั้นเอง

ซึ่งความพิเศษของพื้นที่แห่งนี้ ไม่ได้มีเพียงคนที่เข้ามาจะได้รับ อะไรบางอย่างกลับไป แต่เจ้าของบ้านอย่างผมเองนั้นก็ได้รับกำลังใจ แง่คิดดีๆ และมิตรภาพมากมายเช่นกัน

ที่ผมเปิดเรื่องราวของชีวิตด้วยความสำเร็จนี้ ความจริงแล้วจะพูด แบบนั้นก็คงไม่ถูกต้องสักเท่าไร เพราะตลอดรายทางชีวิตสามสิบกว่าปี ของผม ณ ตอนนั้น (หรือแม้แต่คุณเอง) ย่อมประสบความสำเร็จมาแล้ว นับครั้งไม่ถ้วน เพียงแต่ว่าเรื่องราวเหล่านั้น เราต่างรู้สึกว่ามันธรรมดาและ คุ้นชินจนแทบจะกลายเป็นลมหายใจ เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เราเลยไม่ค่อย ซาบซึ้งไปกับมันสักเท่าไร

...แค่คุณตื่นลืมตาขึ้นมาในตอนเช้า ลุกออกจากเตียง จัดเก็บ ที่นอนเรียบร้อย แล้วออกไปทำกิจวัตรประจำวัน มันก็ถือเป็นการประสบ ความสำเร็จในชีวิต (เล็กๆ) อย่างหนึ่งแล้วนะ... อย่าทำเป็นเล่นไป

เพราะฉะนั้น ไม่ต้องเริ่มจากอะไรที่ยิ่งใหญ่หรอกครับ เริ่มจาก สิ่งเล็กๆ แล้วทำมันอย่างสม่ำเสมอ (หรือที่เรียกกันแบบจริงจัง เคร่งเครียด สักหน่อยก็คือ วินัย) ผมเชื่อว่าวันหนึ่งมันจะงอกเงยและคุณจะได้ชื่นชม กับผลลัพธ์ที่ทุ่มเทตลอดมา

ก่อนหน้านั้นที่มีคนเคยกรอกหูผมอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ผมเองก็ไม่เคยเชื่อหรอกครับ ว่าทำสิ่งเล็กๆ สม่ำเสมอ แล้วมันจะทำให้ชีวิตดีขึ้น หรือเปลี่ยนไปอย่างไร จนกระทั่งประสบกับตัวเองนั่นแหละครับ ผมถึง กล้าพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำ และชักชวนคุณอย่างที่ผมกำลังทำอยู่ตอนนี้

ละเลียดและดื่มด่ำกับความสุข ความสำเร็จเล็กๆ
แล้วคุณจะพบว่า...
ชีวิตมันน่าพิสมัยและรื่นรมย์กว่าที่เคยเป็นมา

sample

"ถ้าคุณเก็บที่นอนทุกเช้า แสดงว่า
คุณสามารถทำภารกิจแรกของวันได้สำเร็จ
ซึ่งสอดคล้องกับความจริงที่ว่า
สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิต
ก็ล้วนมีความสำคัญด้วยกันทั้งนั้น

และถ้าหากคุณทำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ
อย่างการเก็บที่นอนไม่ได้
คุณก็จะไม่สามารถทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่
กว่านี้ได้เช่นกัน"

– วิลเลียม เอช. แม็คเรเวน –

ผู้เขียนหนังสือขายดีจาก New York Times
"Make Your Bed: Little Things
that Can Change Your Life...
and Maybe the World"

เส้นทางโดยสังเขป

จุดเริ่มต้นเล็กๆ จากการเขียนข้อความให้กำลังใจบนเฟซบุ๊กแฟนเพจที่ไม่ได้ตั้งใจจะสร้างชื่อเสียงหรือรายได้ แต่กลับกลายเป็นต้นทางของหนังสือเล่มแรก "(ไม่ได้) รอนะ" ซึ่งพาให้ผม... "บาร์จเฉยๆ" ก้าวออกจากโลกออนไลน์สู่โลกออฟไลน์อย่างภาคภูมิใจ จนกลายเป็นความสำเร็จลำดับแรกในชีวิตที่ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วหรือมาจากกระแสไวรัล หากแต่เติบโตจากความสม่ำเสมอ ความตั้งใจ และความจริงใจตลอดหลายปี

"ไม่ว่าความสำเร็จจะดูเล็กแค่ไหน
แต่มันก็มีคุณค่าและทุกคนสามารถเริ่มได้
จากสิ่งเล็กๆ ที่ทำซ้ำด้วยวินัย
และความศรัทธาในตัวเอง"

sample

กฎ 1% (The 1% Rule)

“แค่พัฒนาวันละนิด แต่ทำให้ต่อเนื่อง = ชีวิตก็เปลี่ยนได้”

หลายคนมองว่าการเปลี่ยนแปลงชีวิตต้องทำอะไรใหญ่ๆ
แต่ความจริงคือ... การพัฒนาแค่ 1% ต่อวัน
ก็ทำให้คุณดีขึ้น 37 เท่า ภายใน 1 ปี

อย่างผมเอง ผมลองฝึกการเขียนต่อเนื่อง 365 วัน ผมก็พัฒนาทักษะด้านต่างๆ ขึ้นทีละนิด ค่อยๆ สะสมไปเรื่อยๆ

	วันที่	หัวข้อ	จำนวนคำ	ความรู้สึกหลังเขียน
✔	1 เม.ย. 2568	อารัมภบท	600	ใจฟู อิ่มเอม อยากเขียนอีกเยอะๆ
✔	2 เม.ย. 2568	เส้นทางนักเขียน #1	600	ภูมิใจในตัวเอง ได้ย้อนนึกถึงเรื่องราวเก่าๆ
✔	3 เม.ย. 2568	เส้นทางนักเขียน #2	600	เราเดินทางมาไกลเหมือนกันนะ
✔	4 เม.ย. 2568	เส้นทางลูกแม่ค้า #1	600	ไม่เคยคิดเลยว่าเราจะหาเงินมาตั้งแต่เด็ก เจ๋งเหมือนกันนี่หว่า
	5 เม.ย. 2568	...	...	...
	6 เม.ย. 2568	...	...	...
	...	...	...	...

ทั้งนี้ทั้งนั้น
กฎ 1% ต่อวัน (The 1% Rule)
ใช้ได้กับทุกเรื่องในชีวิต
ลองฝึกกันดูนะ

ตัวอย่างหัวข้อ 1% ที่คุณทำได้เลยวันนี้

รายการ (ทำได้เลยทันที)	
สุขภาพ	▶ เดินเพิ่ม 100 ก้าว ▶ ดื่มน้ำเพิ่ม 300 มล.
การเงิน	▶ ออมเงินวันละ 10 บาท ▶ เริ่มบันทึกบัญชีรายรับ - รายจ่าย
การพัฒนาตัวเอง	▶ ฟังพอดแคสต์ 5 นาที ▶ อ่านบทความ 1 บทความ
สำรวจใจตัวเอง	▶ เขียนขอบคุณตัวเอง 1 ข้อ ▶ นั่งเงียบๆ 1 นาที

เส้นทางลูกแม่ค้า

A penny saved
is a penny earned.

หลังจากได้รับการตอบรับที่ดีจากผลงานหนังสือเล่มแรก หลังจากนั้นผมก็มุ่งหน้าเข้าสู่เส้นทางการเป็นนักเขียน

อาจเพราะผลงานเล่มแรกได้รับการตอบรับที่ดีชนิดเกินคาด ดีขนาดที่ว่าผมถึงกับปักธงในใจว่าจะทำให้คนที่เคยปรามาสว่าเป็นนักเขียนแล้วต้องไส้แห้งต้องล้มเลิกความคิดแบบนั้น หรือหยุดส่งต่อชุดความคิดแบบนั้นได้แล้ว

ช่วงนั้น ผมมีผลงานออกสู่ท้องตลาดอย่างสม่ำเสมอ เพียง 2 ปี ผมก็มีผลงานเขียนมากถึง 3 เล่ม ซึ่งผมถือคติที่ว่า **ตีเหล็กต้องตีตอนร้อนมาเสมอ** ช่วงนั้นผมจึงมุมานะ ทุ่มเทกับการทำต้นฉบับแบบสุดๆ ซึ่งนักอ่านก็ให้การตอบรับอย่างเหนียวแน่น ทำให้ผมหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง รู้สึกมั่นใจว่าตัวเองมาถูกทางมากๆ

ดูเหมือนว่า ความพยายามของผมจะไม่ทำร้ายกัน และถ้อยความที่ผมต้องการจะสื่อสาร ไปโดนใจ ทัชใจคนไม่น้อย ช่วยปลอบประโลมหัวใจและความรู้สึกของคนที่อ่อนล้าที่บังเอิญมาพบเจอหนังสือของผมในช่วงเวลาที่ประจวบเหมาะ ซึ่งมีผู้อ่านจำนวนไม่น้อยที่ส่งข้อความมาหาผมหลังไมค์ บอกเล่าเรื่องราวและขอบคุณที่ผมเขียนหนังสือเล่มต่างๆ เหล่านั้นขึ้นมา

เอาเข้าจริงแล้ว ผมต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายขอบคุณที่ทุกคนให้การตอบรับและสนับสนุน มันชุบชูใจและต่อชีวิตผมได้มาก ขอยอมรับโดยสัตย์จริง ผลงานเขียนแต่ละเล่มของผม มันเหมือนงานที่ทั้งเติมใจและเติมปากท้อง ให้มีแรงสำหรับใช้ชีวิตในวันต่อๆ ไป

sample

ฟังดูดรามาใช่ไหมครับ มันก็เกือบๆ จะเป็นเช่นนั้นอย่างที่รู้สึกกันนั่นแหละครับ แต่ส่วนตัวผมไม่ค่อยรู้สึกลบสักเท่าไร

จริงๆ แล้ว ค่าลิขสิทธิ์ที่ผมได้จากงานเขียนแต่ละชิ้น มันคือค่ายังชีพของผมช่วงเรียนมหาวิทยาลัยนั่นเองครับ

ผมต้องส่งตัวเองเรียน หาเลี้ยงตัวเอง แม้จะกู้เงิน กยศ. สำหรับจ่ายค่าเทอม แต่ค่าอุปกรณ์การเรียนต่างๆ ชุดนักศึกษา กิจกรรมใดๆ รวมไปถึงค่าข้าว ค่าน้ำ ค่าเดินทาง ค่าเช่าหอ ผมต้องทำงานหาเงินเพื่อมาใช้จ่ายในส่วนนั้นเอง โดยไม่ได้ขอเงินหรือใช้เงินทางบ้านแม้แต่บาทเดียวครับ

ที่เป็นเช่นนั้นอาจต้องย้อนกลับไปไกลสักหน่อย แต่สามารถสรุปเป็นใจความสั้นๆ ได้ว่า **ครอบครัวผมเกิดวิกฤตใหญ่ที่ทำให้ต่างคนต่างต้องแยกย้ายกันไปเติบโต**

โชคดีหน่อยตรงที่ครอบครัวผมเกิดวิกฤตตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ที่เรื่องใหญ่ในชีวิตตอนนั้นยังเป็นแค่วันนี้จะได้เล่นเกมไหม ยังไม่ใส่ใจ สนใจเรื่องของครอบครัวอะไรมากนัก ตามประสาเด็กติดเกมนั่นแหละครับ

ผมต้องไปพักอาศัยอยู่กับลุงซึ่งบ้านลุงเองก็อยู่ไม่ไกลจากบ้านเดิมผมเท่าไรนัก ผมเลยไม่ค่อยรู้สึกว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลง ที่ต่างออกไปคือพ่อกับแม่ต้องย้ายไปอยู่ที่อื่นกัน ซึ่งทำให้ผมไม่ได้เจอหน้าพ่อแม่เลยนานๆ ทีถึงจะได้ติดต่อกันสักที เป็นแบบนั้นหลายปีจนผมเคยชิน และก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันเป็นปัญหาชีวิตแต่อย่างใด

อาจจะไม่สะดวกบ้างก็ตรงที่ไม่มีเงินค่าขนม เงินเล่นเกม แต่ด้วยความที่ผมช่วยแม่ขายของมาตั้งแต่เด็ก แม่ผมเป็นแม่ค้าขายข้าวแกงในตลาดครับ ขายดีมาก เพราะแม่ทำอร่อยมาก ช่วงที่บ้านของเรายังไม่เจอวิกฤต ผมมักไปช่วยแม่ขายข้าวแกงที่ตลาดอยู่บ่อยๆ

มีอยู่วันหนึ่งที่ผมช่วยแม่เร่ขายกับข้าว วันนั้นต่างจากวันอื่นๆ ก็ตรงที่ฝนตกหนัก ลูกค้าหาย เหลือกับข้าวกองพะเนิน ถ้าวันนั้นขายไม่หมดมีหวังได้กินเองจนเอียนแน่ นั่งรอจนฝนเริ่มซา ลูกค้าก็ยังไม่มา และไม่มีทีท่าว่าจะขายได้สักเท่าไรเลย

ตอนนั้นผมไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่า “ถ้าขายไม่หมด แม่ก็อาจจะอารมณ์ไม่ค่อยดี แล้วก็ไม่อยากกินกับข้าวเยอะขนาดนี้เองด้วย” ผมก็เลยตัดสินใจบอกแม่ เดี๋ยวผมเอาไปเดินเร่ขายนะ เผื่อจะขายได้ ปกติขายถุงละ 20 บาท ขอขาย 3 ถุง 50 บาท นะ

หลังจากที่แม่คำนวณในหัวแล้วไม่ขาดทุนมากนัก ยังพอมีกำไรแถมไม่ต้องทิ้งของ ก็ตอบตกลง ผมก็คว้าถาดใส่ถุงกับข้าวพร้อมกับถุงก๊อบแก๊บ (ถุงพลาสติก) ออกไปเดินเร่ขายหลังจากฝนหยุด เดินชวนพ่อค้าแม่ขายในตลาดนั่นแหละครับ แล้วก็ได้ลูกค้าขาจรที่ยังเดินตลาดอยู่บ้าง ซึ่งก็กลายเป็นว่าขายได้หมดเกลี้ยง

เป็นอันว่าวันนั้นก็ได้กลับบ้านกันแบบไม่ต้องขนกับข้าวกลับไปกินเองหรือเหลือทิ้ง **แม่อารมณ์ดี ผมก็มีความสุขตามแม่ไปด้วย**

ผมยังคงช่วยแม่ขายกับข้าวที่ตลาดเหมือนอย่างที่เป็นมา แต่คราวนี้ผมยื่นข้อเสนอกับแม่ว่า ผมขอค่าขนมพิเศษด้วยได้ไหม (ไม่ได้ขอเปล่าๆ แต่ทำงานแลกเงินนะ) ผมจะไปเดินเร่ขายในตลาดให้ ซึ่งตอนนั้นไม่ได้คิดอะไรมากหรอกครับ นอกจากอยากได้เงินค่าขนมเพิ่ม กับถ้าแม่ขายหมดไวก็จะได้เก็บร้านไว ไปเล่นเกมได้ไวขึ้นเท่านั้นเอง

ไม่ได้นึกถึงเลยครับว่ามันจะเป็นกลยุทธ์การขายแบบเข้าหาลูกค้า เข้าถึงลูกค้า หรือการโฆษณา การประชาสัมพันธ์ร้าน หรือจะเพิ่มยอดขายแต่อย่างใด

ตอนนั้นแม่คงไม่ได้คิดอะไรมาก ได้ลูกมาช่วยลงแรงและยังรู้จักทำงาน รู้จักหาเงินตั้งแต่เด็ก แม่ก็เลยให้ค่านายหน้าเป็นแรงจูงใจผม ถ้าขายได้ แม่ให้ถุงละ 5 บาท ซึ่งราคากับข้าวแม่ขายถุงละ 20 บาท **มาคิดดูเล่นๆ ตอนนี้ เท่ากับว่าผมได้ค่าคอมมิชชัน 25% ถือเป็นอัตราที่สูงมากนะครับ** (ฮา)

แน่นอนว่า เด็กๆ (หรือแม้แต่ผู้ใหญ่อย่างเราๆ) ก็ขับเคลื่อนด้วยพลังแห่งเงินตรากันนี่แหละครับ ความที่อยากได้เงินไปเล่นเกม บวกกับความที่ไม่อยากขอเงินแม่บ่อยๆ แล้วก็รู้ว่ายิ่งขายได้เยอะก็ยิ่งได้ค่าขนมเยอะ กำลังใจก็มาเต็มครับ สนุกกับการขายด้วย มีความสุขกับการจะได้ค่าขนมพิเศษด้วย

ซึ่งอย่าทำเป็นเล่นไปนะครับ ตอนนั้นผมเป็นเด็กจับเงินร้อยตั้งแต่อยู่ประถมต้น เพราะผมขายเก่งมาก ไว้ผมจะเล่าให้ฟังว่าผมมีเทคนิคอะไรที่ทำให้ลูกค้าติดใจซื้อกับผม

ครานี้ก็สนุกเลยครับ ผมเร่ขายกับข้าวในส่วนของผมเสร็จ ผมก็ได้เงินค่าขนมแล้วก็วิ่งไปเล่นเกมที่ร้านเกมไม่ไกลจากตลาด (ผมเป็นเด็กติดเกมครับ ทุกเย็นที่ช่วยแม่ขายของที่ตลาดเสร็จก็จะวิ่งไปร้านเกม) จนเป็นภาพชินตาของคนแถวนั้น

นอกจากจะช่วยแม่เร่ขายกับข้าวที่ตลาดช่วงเย็นวันธรรมดาแล้ว ช่วงวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ ผมก็จะประจำอยู่ที่ร้านเกม ด้วยความที่เป็นเด็กเล่นเกม ติดเกม สิงร้านเกมมาตั้งแต่ตัวกะเปี๊ยก ย่อมเข้าใจธรรมชาติของคนเล่นเกม (โดยเอาตัวเองเป็นเกณฑ์ด้วยแหละครับ)

หนึ่งในเรื่องสามัญอย่างเรื่องปากท้อง เหล่าคนเล่นเกมไม่ค่อยให้ความสำคัญมากนัก แต่อย่างไรก็ต้องกินจริงไหมครับ เราไม่ค่อยสนใจเรื่องรสชาติหรือโภชนาการกันหรอก **เน้นที่ "ง่าย" เป็นหลัก** เพราะไม่อยากให้เกมสะดุด ซึ่งง่ายที่ว่า รวมไปถึง ซื้อง่าย กินง่าย เก็บทิ้งง่าย ทั้งหมดนั่นเลยครับ

ดังนั้นแล้ว ที่ร้านจึงมีอาหารยอดฮิตอย่างบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปวางขาย มีกาต้มน้ำร้อนให้บริการด้วย ซื้อเสร็จก็ชงต้มกันตรงนั้นแล้วยกไปกินที่โต๊ะได้เลย เสียเวลานิดหน่อยแต่ก็ยังน้อยกว่าออกไปนั่งกินข้าวที่ร้านข้างนอกแล้วค่อยกลับมาเล่นเกม เพราะถ้าทำแบบนั้น นอกจากเกมจะสะดุดแล้ว ดีไม่ดี กลับมาเครื่องอาจจะไม่ว่างแล้วก็ได้

เหล่าเกมเมอร์ส่วนใหญ่จึงตัดปัญหานั้นทิ้งด้วยการฝากท้องกับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ร้านกันครับ

ผมเองก็เป็นหนึ่งในเหล่าเกมเมอร์ กินมาม่าเป็นอาหารหลัก แต่กินบ่อยๆ เข้าแม้จะเปลี่ยนรสชาติแล้วมันก็แอบเบื่อเหมือนกันครับ อยากกินอะไรที่เป็นเมนูข้าวบ้าง ส่วนตัวผมเป็นคนชอบกิน ของทอดยิ่งชอบ ก็เลยคิดได้ว่า พวกข้าวหมูทอด ข้าวไข่เจียว ก็เป็นเมนูที่กินง่ายดีนะ เหมาะสำหรับเป็นเมนูร้านเกม

เหล่าเกมเมอร์ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องรสชาติ (คือไม่ต้องอร่อยแบบแสงออกปาก มิชลินไกด์ต้องเข้า) ไม่เน้นความหลากหลาย เน้นกินง่ายกินไว เพราะอยากจะเล่นเกม อยากจะพิชิตด่านไวๆ ผมก็เลยเกิดไอเดียหาเงินได้อีกช่องทาง

แม่ผมทำกับข้าวขายอยู่แล้ว เพิ่มเมนูหมูทอด ไข่เจียว ก็ไม่ได้ลำบากหรือยุ่งยากแม่แต่อย่างใด ผมก็เลย**รับออร์เดอร์ไปส่งร้านแม่** แล้ววิ่งกลับมาส่ง **คิดค่าบริการนิดหน่อย** ซึ่งคนที่มาเล่นเกมในร้านก็ไม่คิดมากอะไรอยู่แล้ว ออกจะชอบเสียด้วยซ้ำเพราะสะดวกสบายไม่ต้องลุกไปหาซื้อข้าวปลาอาหารเอง แถมไม่โดนขัดจังหวะ

ช่วงที่ผมเบรกจบตาหรือผ่านด่าน ผมก็จะถามคนในร้านเลยว่าใครอยากกินอะไรบ้าง ข้าวไข่เจียว ข้าวหมูทอด พอรวบรวมออร์เดอร์จากคนในร้านครบแล้วก็วิ่งกลับมาส่งโพยให้แม่ แล้วค่อยวิ่งเอากลับมาส่งที่ร้าน แล้วก็กลับมาเล่นเกมต่อ

ซึ่งเจ้าของร้านเกมก็ใจดีมากครับ ไม่ได้ว่าอะไรที่ผมเอาข้าวเข้ามาขาย เพราะที่ร้านเขาขายแต่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปกับเครื่องดื่มง่ายๆ ผมไม่ไปทับไลน์ไม่แย่งลูกค้าเขา เพราะรายได้หลักเขาคือการขายชั่วโมงเกม

หลายครั้งที่เมนูข้าวจากร้านแม่ผมทำให้ลูกค้าซื้อชั่วโมงเล่นเกมนานขึ้นด้วย ก็ถือว่าวิน – วินกันทั้งสองฝ่ายครับ (ฝ่ายผมก็วิน – วิน แม่ก็ขายอาหารได้เยอะขึ้น ผมก็ยังได้ค่าขนมมากขึ้นด้วย)

ผมช่วยแม่ขายกับข้าวที่ตลาดช่วงเย็นวันธรรมดาหลังเลิกเรียนกับรับส่งออร์เดอร์ที่ร้านเกมช่วงวันหยุดอยู่หลายปี เงินค่าขนมที่ได้มานอกจากซื้อชั่วโมงเกมแล้วผมก็ไม่ค่อยได้ซื้อของเล่นอะไรเท่าไร เงินที่เหลือก็หยอดกระปุกเก็บออมไว้ จนกระทั่งถึงช่วงประมาณประถม 5 – 6 ผมก็เก็บเงินได้มากขนาดที่ว่าสามารถซื้อคอมพิวเตอร์มือสองได้ 1 เครื่อง (ตอนนั้นราคาประมาณ 20,000 บาท) ซึ่งผมถือว่าตัวเองเจ๋งมากที่เก็บออมจนซื้อของชิ้นใหญ่ได้ตอนอายุแค่นั้น

สกิลขายของ ชวนคุย ช่างเจรจา และเก็บออม ผมก็น่าจะได้รับมาตั้งแต่ตอนช่วยแม่เร่ขายกับข้าวที่ตลาด และค่อยๆ สั่งสมมาตั้งแต่ยังอยู่ประถมต้นนี่แหละครับ

ส่วนแรงบันดาลใจที่ทำให้ผมสนุกกับการหาเงินตั้งแต่เด็ก ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่า “อยากมีเงินไปจ่ายค่าชั่วโมงเกมที่ร้าน โดยไม่ต้องขอแม่”

sample

จริงๆ แล้วถ้าขอ แม่ก็ให้แหละครับ เพราะตอนเด็กๆ ฐานะครอบครัวของผมก็ไม่ได้แย่หรือลำบากอะไร จัดอยู่ในระดับปานกลางค่อนไปทางดี มีอาชีพ เลี้ยงดูปากท้องคนในครอบครัวได้แบบไม่ขัดสน

อีกทั้งภาพที่เห็นแม่นั่งนับเงินสดเป็นฟ่อนๆ จากการขายกับข้าว มันเป็นภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจมากครับ (สมัยนั้นยังไม่มีการโอนจ่าย หรือพร้อมเพย์แบบสมัยนี้นะครับ จ่ายด้วยเงินสดอย่างเดียวเท่านั้น) ผมเลยฝันไว้ตั้งแต่เด็กว่าโตขึ้นจะนั่งนับเงินเป็นฟ่อนๆ แบบแม่บ้าง นั่นคงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมสนุกกับการหาเงิน และชอบเงิน อยากมีเงินเยอะๆ

ขนาดขายกับข้าวถุงละ 20 บาท แม่ยังนับเงินเป็นฟ่อนๆ ขนาดนี้

ถ้าผมโตขึ้นไป ทำมาค้าขายอย่างอื่นจะได้นับเงินก้อนเป็นฟ่อนๆ ขนาดไหน แค่คิดก็สนุกแล้วครับ

เส้นทางโดยสังเขป

“ตีเหล็กต้องตีตอนร้อน”

หลังจากผลงานหนังสือเล่มแรกได้รับการตอบรับอย่างดี ผมจึงมุ่งหน้าสู่เส้นทางนักเขียนเต็มตัว พยายามสร้างสรรค์ผลงานอย่างต่อเนื่อง เลี้ยงปากเลี้ยงท้องและเลี้ยงจิตใจด้วยงานชิ้นนี้

ภูมิหลังในวัยเยาว์ ประสบการณ์ค้าขายตั้งแต่วัยเด็กและความสนุกที่ได้ช่วยแม่ขายข้าวแกงในตลาด และรับ – ส่งอาหารให้คนในร้านเกม โดยได้รับค่าขนมพิเศษเป็นค่าต่างตอบแทน ทำให้ผมยิ่งรู้สึกสนุกกับการหาเงิน

ภาพความทรงจำในวัยเด็กเหล่านั้นหล่อหลอมให้ผมเป็นคนช่างสังเกต อดทน และรู้จักคุณค่าของเงินทุกบาทที่หามาได้ ซึ่งกลายเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้ผมเติบโต

อิคิไก : เหตุผลของการมีชีวิตอยู่

เทคนิค 4 วงกลม หรือที่หลายคนรู้จักในชื่อ “อิคิไก (Ikigai)” เป็นแนวคิดจากญี่ปุ่นที่ใช้ค้นหาความหมายในการใช้ชีวิต และเป็นแนวทางที่ดีมากในการพัฒนาตัวเอง เพราะช่วยให้เรารู้ว่า “เราควรใช้ชีวิตไปในทิศทางไหนถึงจะมีความสุข”

วงกลมที่ 1 : สิ่งที่คุณรัก (What you love)

บาร์จเฉยๆ : ชอบช่วยเหลือผู้อื่น และชอบหาเงิน

วงกลมที่ 2 : สิ่งที่คุณทำได้ดี (What you’re good at)

บาร์จเฉยๆ : เราสื่อสารเก่ง พูดเก่ง

วงกลมที่ 3 : สิ่งที่มีคนยอมจ่ายเงินให้คุณ (What you can be paid for)

บาร์จเฉยๆ : การบริการ เช่น เดินไปขายข้าวแกงให้แม่เพื่อสร้างรายได้ให้ตัวเอง

วงกลมที่ 4 : สิ่งที่โลกต้องการ (What the world need)

บาร์จเฉยๆ : ความสะดวกสบาย เช่น ทำให้คนไม่ต้องเดินไปซื้อของเอง เพราะมีบริการถึงที่

จุดตัดของวงกลมทั้งสี่ = “ชีวิตที่มีความหมาย + สร้างรายได้ + เติบโต + การส่งต่อคุณค่า”

ขอให้คุณหา 4 วงกลมของคุณให้เจอ

sample